

"Narodila jsem se v září roku 1939 do okupovaného Československa starším rodičům." (0:19 - 0:30)

Šimon-vypráví naše pamětnice Marta Křížová.

"Rodiče se seznámili na lyžích v Krkonoších, dokonce tatínek vždycky vyprávěl k lepšímu, že když viděla hezkýho kluka, tak sebou maminka bouchla, čekala až jí zvedne, ale asi to tak nebylo" (0:55 - 1:07)

Šimon- Rodiče ji vedli k lásce k přírodě, horám a hlavně lyžím. A když se zima vydařila, nemuseli ani nikam cestovat.

"Bydleli jsme nad Branickým pivovarem, to byl okraj Prahy, byla to taková vilová čtvrť, tady už jsme třeba v zimě na lyžích chodili do Modřan a na Zbraslav, bylo to takový výletní místo pro Pražany." (1:35 - 2:11)

Kristian- Za nejsilnější zážitek z dětství považuje osvobození Prahy v květnu roku 1945.

"Já pamatuju, když bylo Pražský povstání, když hořela Pankrác, tak jsme na to koukali, a tatínek a ještě tady mužský, na kopci pokládali velký bílý prostěradla, aby shodili nějaký zbraně z letadla, aby mohli na barikády. " (5:15 - 5:40)

Kristian- V září nastoupila do školy, kterou narychlo otevřeli v prázdných branických vilkách. Na školní léta vzpomíná ráda a s bývalými spolužáky se potkává dodnes. Dopad převratu v roce 1948 pozorovala v blízkém okolí.

"Tatínek byl vyhozenej, protože dělal zástupce ředitele, pak skončil ve skladu." (6:10 - 6:23)

"Naproti sousedi zas byli zavřený (6:25 - 6:28)

Ve škole spolužáci, jeden maminku měl zavřenou.(6:30 - 6:42)

" I když člověk byl dítě, tak to vnímal, že viděl, co se kolem děje" (6:47 - 6:53)

Anna Marie- Doma potají poslouchali Hlas Ameriky. Mluvit jinak ve škole a jinak doma považovala za normální.

Chvilí Marta Křížová věřila, že její děti budou vyrůstat ve svobodnější společnosti, ale přišel srpen 1968 a v následujícím roce ztratila veškerou naději. na vlastní kůži zažila s manželem zásah pořádkových sil.

"Když bylo mistrovství Evropy v roce 69 a my jsme porazili Rusko 4:3 takže automaticky se vyrazilo na Václavské náměstí. A tenkrát tam došlo k tomu že někdo kamenem , zkrátka rozbila se výloha Aeroflotu. Takže nastoupily bílý přílby, přijely stříkací děla. (7:54 - 8:24)

S manželem jsme utíkali do pasáží a bylo to hrozný, protože pokud nás stavěli, v osmašedesátym Rusové tady u pivovaru s puškama, tak furt to byli cizinci, byli to Rusové. Kdežto tady šli vlastní lidi proti nám, což bylo hrozný, teda. To byl pocit A od toho roku 69 bylo vystaráno, to už člověk věděl, že takhle zkrátka nebude dobrý." (8:26 - 9:05)

Marie-Zaměřili se na chalupaření, obklopili se dobrými přáteli a o veřejné dění se nestarali.

Přesto poslouchali zahraniční rozhlasové stanice a z nich znali jména některých disidentů- Pád komunismu v roce 1989 jí nepřekvapil. Syn Marty Křížové, v té době student, šel poprvé na demonstraci v lednu 89. V listopadu se zapojila i jejich dcera. Nikdo z rodiny se nebál, věřili, že tentokrát vše dobře dopadne.

S manželem chodili v listopadu na Letnou a Václavské náměstí

"Ona to byla taková euforie, velká, člověk doufal, že spravedlnost a to všechno, že to vydrží dýl, i když já jako nemůžu říct, že všechno je špatný říkám zaplat'pánbu, to si lidi neuvědomují, že i tu úroveň životní máme dobrou, ale jde to pomalu" (14:55 - 15:26)

Marie - V devadesátých letech si užívala hlavně cestování, dnes si užívá důchod a tvrdí:

"Chtěla bych říct, aby si lidé vážili, a zvlášt' mladý lidi, kde vlastně žijem, protože naše země je opravdu krásná (16:17 - 16:27)